

Manel-Claudi Santos

Los diez mandamientos parla d'una època antiga, quan Déu feia miracles i es comportava com un Zeus capritxós, cellajunt i sempre empenyat. Per estètica (aquells colorins!), està més a prop de les *Mil i una nits* que no dels sermons de sotana negra. O, si voleu, més a prop dels cromos que de petit aferrava a l'àlbum d'*El Antiguo Testamento*, que era millor, perquè te-

cert, De Mille fa un paperet secundari a la pel·lícula: a la versió original, fa de la veu de Déu. O, senzillament, de Déu.

La primera vegada que vaig veure *Los diez mandamientos* jo devia tenir devers nou anys. L'ambient al cine m'apareix, ara, indescriptible: coes històriques a la taquilla, la sala plena a vessar, monges escampades per totes les butaques i jo amb els ulls oberts i de-

Després he tornat a veure la pel·lícula, ja no sé quantes vegades. Ha crescut amb mi. Amb el temps, quan vaig saber que no era Déu, sinó John P. Fulton (encarregat dels efectes especials, un dels millors de l'època, que ja havia fet desaparèixer l'home invisible rere l'embenat) qui obria i tancava les aigües, a part de conduir-me a l'ateisme, el meu interès es va desviar cap a Anne Baxter. Perquè era dolenta. I patia molt. Per amor,



nia més batalles i uns miracles més enormes, que no el d'*El Nuevo Testamento*, més casolà i agroturístic, amb un Déu que delega feines i es dedica a llimar-se les ungles. La pel·lícula mostra en Vistavision una mitologia cristiana que, ja se sap, és la parenta pobra i més aviat descafeïnada del frívol i disforjo Olimp. Això, que segurament Cecil B. De Mille no s'ho va plantejar mai, li aporta una qualitat afegida que potser no necessita, però que a mi m'agrada trobar-li. Per

finitivament desarmat quan Charlton Heston obre la Mar Roja a cop de gaiato; allà, just davant meu, mentre a la monja del costat se li obrien les carns. I dit de passada, si algú pensa que l'actor fa un Moisès que sembla escapat d'un gimnàs, convé que miri els atletes que Miquel Àngel —és a dir, Heston, també, a *El tormento y el éxtasis*— va disfressar de sants a la Capella Sixtina o el *Moisès* de braons consistentes que va esculpir.

com pateixen totes les dones dolentes. Perquè estimava un home que no l'estimava, però que l'havia estimada i l'havia abandonada. A ella, a la faraona. I es vol venjar, però tot li surt malament. I se li mor el fill. I a Yul Brinner se li ofega tot l'exèrcit. I tot es converteix en un melodrama de categoria còsmica amb música d'Elmer Bernstein. Un triangle de l'estirp tel·lúrica de Dreyer: Anne Baxter, Charlton Heston i, enmig, Déu. Poca broma. □